

העיר הקטנה, למשך שנים רבות. יחיאל רצה בחתונה צנועה — לא היה לו את מי להזמין, מלבד מיספר יידיים-סופרים. הי חתונה היתה צנועה.

גינה היתה מורגלת בעושר רב. תמיד היו בבתים מטפלת, מבשלת ומשרתת צמיר. דות, היא הסכינה לגשפים עליהם, לישיבה בטלה בבתיקפה, לידידים רבים ולהמולה מהמראה סביבה. יחיאל התעקש כי ימשיכו להתגורר בדירת-המרתף הדלה שלו, ובי קש שקט ומסתור — ללא אנשים, רק עם דפי-הנייר והזכרונות.

בחושיה הבריאים הבינה גינה כי עליה

דניאלה דינור אחת הסיבות

להתמוג בכל כוכי נישמתו של בעלה, כדי שתוכל לזכות בסיכוי לחיות איתו. היא הבינה מה שהוא סירב להכיר בו כל העת: כי כל נתיבתו של הכפוייה אינה אלא נק מה — ידגורל זו גם מושיטה אליו את התנסה, עבר, הווה — אך לא יכול היה להינתק.

האם באמת אינך רואה את ידו של הגור רל שזימן אותנו? שואלת גליליה גליק. היא גינה ארמן, בעמות, חלקו השני של סלמנדרה, את הארי פרלשניק, הוא יחיאל דינור, ידגורל זו גם מושיטה אליו את הנקמה, הנה היא נקמתך: ילדיו, הארי, יל די שנינו!

באהבתם של שני ניגודים קיצוניים אלה היתה עוצמה נוראה. כשתחבבו, הוא היה ניזכר באהובתו אשר השאר במישרפות. כשתחנשו, היתה מתייצבת אל מול עיניה כתונת-הפסים, שאותה חילץ מאושוויץ וש היתה תלויה בחדרו. כשליטף אותה, היה שומע את זעקות-המעונים במנות-הריכוז, וכששיקפה בשפרו היתה מריחה את עשן הארובות.

גינה השתלבה במהירות בחייו של יחיאל. היא לדה לו את שני ילדי הנקמה, דניאלה וליאור, אילצה אותו להסתגר ולכתוב משך חודשים ארוכים, מבלי שתתראה עימו כלל. היא החלה נוסעת ברחבי העולם עם בית-היחיד שלו, דואגת לתיגומם, הדפסתם ומכירתם. היא חתמה על חוים, עסקה בד יחסי-ציבור והסכה את ק. צטניק אחד הסוסים רים המפורסמים בעולם.

באווירה זו באה לאוויר-העלם דניאלה. משך כל חודשי הריגה של גינה היה יחי אל סגור ומסורב בביתו אשר בפרדס מבודד, כשהוא נאבק עם קירעו דפי-נייר ועליהם שורות ארוכות בכתב-ידו הצפוף. כאשר הגיע יום אחד לביתו נודע לו, מפי השכנים, כי גינה הובלה למחלקת-היולדות בבית-החולים. הוא מיהר לשם והגיע במור עד, כדי שגינה תציל לפניו את בתו, דני אל, שנקראה על שם אחותו שנפטרה. התינוקת לא ידעה כי היא לירת הנקמה.

ולא הכירה לבחובת המיוחדים שהוטלה עליה עקב כך. גם משגדלו היא, ומאוחר יותר ליאור, לא הסכימו השניים, ובעיקר לא דניאלה — אשר אביה כינה אותה בחיי בה רבה, "ללי" — לקבל על עצמה עול זה. היא ביקשה את הבלתיאפשרי: להיות כמו כל הילדות האחרות. שלהן היו הורים אחרים.

משך השנים פיתחה דניאלה לעצמה מער כח של שינאות עמוקות נגד אמה ואביה. היא בעטה בהם בכל דרך שידעה כי תכ

איב וחכאב, כשבגרה, עזבה את הבית. הת רועזה עם טיפוסים מופקפים, נסעה לחויל ותתאהבה בכושי, חזרה לארץ ועברה לחיות עם צעיר מכרם-התימנים, וזו ילדה בת מחוץ למיסגרת הנישואין.

אף גינה בעטה בבבלה, בדרכה-שלה, הי מאהבות הגדולה פינתה את טקויה לאהבה רגילה, ואהבה רגילה לא התאימה למיט גרת של היים משותפת עם ק. צטניק. במ קום ההקרבה העצמית התדירה, ההתבטלות בפני היצירה והיצור, באו העסקנות הציי בורית והחיים החברתיים הרגילים, שמחוץ לעולמו של דינור.

היא אירגנה לראשונה את תחרות מלכת המיטבה. שנערכה ברוב פאר במלון שרתון בתל-אביב, לאחר שסיימה את עניין המיט בח עברה לסיכסוך הישראלי-ערבי, שהת עסקות בו היתה או באופנה, והקימה אגו דה לידידות בין יהודים וערבים, כשהיא מעמיסה על ביתה מסיבות חברתיות דו לאומיות, אשר היו רחוקות מאד מרעיונו תח של ק. צטניק על בית מוגן ושקט שבו יוכל לכתוב ולהיזכר.

כל אותה עת אהב יחיאל דינור את מיט פחתו בעוצמה שלה היה רק הוא מסוגל. כשהיו ילדיו קטנים, נתקפה גינה בולמוס פסיכי של אכילה אשר גרם לה להשמין ועיוות את צורתה ואת אופייה. שוב לא היתה זו גינה היפה והעליוה שהכיר. היא היתה שמנה כהיפופוטם, מפורקדת כל היים והלילה במיטה כשאורחיה היחידים הם הפי סוה-השוקולד והביסקוויטים, תוך שהיא מאי בע צלם אנשי, הורסת את מישפתתה ופר געת בבעלה ובלדיה הקטנים. גם אז אהב אותה יחיאל, אהב וריחם, ותיאר את יחסו אליה ואל מצבה באחד הקטעים הרגילים והנוגעים-ללב ביותר כעיסוה.

הם עוד יחזרו

מל של ק. צטניק. לאחר שבועות ארוכים שבהם סירב להופיע במישפט הצליחו מקר רביו, ובעיקר גינה, לשכנעו "שלא להפ סיד הזדמנות היסטורית זו". הוא עלה על דוכן-העדום, ואמר: "הייתי בפלגיטה של אושוויץ בערך כשנתיים... לאחר מישפט טים נוספים, שבאותו רגע נשמעו בלתי מרבנים אך למרות זאת מזועזעים עמוקות, התמוטט ק. צטניק.

הוא הובלה לבית-החולים, ושכב שם מחו סרה-הכרה משך שתי יממות. במשך זמן זה התעורר שלוש פעמים, ובכל פעם אמר: "שילחו מיברק לגינה", וחזר לבריחת חוסר-ההכרה שלו. באותה עת שהתה גינה באחד ממסעותיה בחוץ-לארץ.

גם אהבתו לדניאלה היתה אהבה בלתי רגילה. דניאלה נחנקה באהבה אשר עוצ מתה כוונה לשתיים: הבת, והאחות שני רפה ונשאה אותו שם עצמו. את כל זמנו הקדיש לטיפול בה, בילדותה, בעת שגינה היתה שרויה בדיכאון-ההשמנה שלה, ויתר למענה אפילו על שעות-כתיבה. את אהב תו ואת החשיבות שדניאלה מילאה במערכת חייו היאר במישפט אחד בספרו סלמנדרה: "שלושה זעלמת חיי נסתחררו במוחו כ קלפים בידי קלפן זרין, ופיתאום נעצרה הסחרורות. נתבהר הכל. הוא הודיעו מבחירות החיוון שידהגורל חשפה עתה לעיניו, והוי לדהנו היחידה. יותר אין לנו."

אך לא רק דניאלה אוכלה באש-אהבתו של אביה והסכה אותה לשינאה יוקדת. גם גינה לא החזיקה מעמד. השניים נפרדו, וגינה עברה לגור בחיפה, אס-כי המשיכה להי פגש עם יחיאל — וכאשר נפגשו, היו בעל אשה לכל דבר, סיפרה אז גינה לידידה: "אנחנו לא יכולים לחיות הרבה זמן ביחד, וכדי להציל את הנישואין שלנו החלטנו להיפגש לעיתים רחוקות יותר, ולהיות כמו גינה ודינור של אז."

אולם נראה כי אהבת השניים זה לזו גבי רה. הם חיפשו את האשם לא בעצמם וב תוכם, אלא במיסגרת — והחלילו לחתוף את המיסגרת. את מקומן של תל-אביב וח רה יתפסו, לפחות לתקופת נסיון, בומבי וסרפנטיסקו. את מקום האמונה שעליה התחנכו, בגינה סבלו וזכותה ניצלו. הי אמנה שקשרה את אהבתם, חלליפו באח רת, אופנתית יותר, של הגורו-מאהירשי ותורת-הצמחים של גינה.

במאון הרלים היודים מיישראל, שניים נוספים אינם מעלים ואינם מורידים. אך ירדתו של ק. צטניק מהארץ היא הרבה יותר מסמל — היא מהות. לא נותר אלא לקוות כי הנון, ליאור, צודק בהצהרתו: אמא ואבא לא ירדו מהארץ — הם יחזרו אליה.

כדורגל

הצד השני של המדד

מה שקרה בהפועל תל-אביב גובל ב שערורייה! זהו הדבר המכוער ביותר שנעשה אי פעם. התרגש רחביה רוני ביום, מאמץ-הכדורגל של הפועל תל-אביב, כשהגיע שבוע שערב לאיצטדיון גלום פילד ביפו וזדהם לראות על כריה-דשא במאמן אחר: אדמונד שמילוביץ, מאמן נבחרת-ישראל לשעבר, ואמר לו כי שמיי לובץ מונה כיועץ לקבוצה, עקב המצב המדאיג והמסוכן שאליו נקלעה הפועל תל-אביב, אשר עד לפני השבת האחרונה כגרה את טבלת הליגה.

סיפר רחביה רוזנבוים, מי שהיה כוכב ניהבת-ישראל בכדורגל בשנות ה-50 ו שנות ה-60 מוקדמות: "על מינויו של שמילוביץ כיועץ קראתי בעיתונים. התקשרתי עם יו"ר ההנהלה, יעקב קנר, ושאלתי לפרש הדבר. קנר ענה לי שכך החליטו בשיבת ההנהלה, לדעתי, זה לא ייתכן. אני המאמן בהפועל תל-אביב. אין בקבוצה מקום לשני מאמנים."

מינויו של שמילוביץ נעשה בידי אורי אלפרט, מזכיר מועצת פועלי תל-אביב — יפו. כדורגלני הקבוצה יודעים לספר ש אורי אלפרט שוכנע על-ידי עיתונאים למנות יועץ מקצועי רבי-מכוות בצמוד למאמן רחביה רוזנבוים, בתיקוה לחלץ את הקבוצה מהירדדות.

כשנודע על כך לכדורגלני הקבוצה, הם הכריזו על מרד גלוי, ואיימו בהשבתת האימונים. רק כשיו"ר ההנהלה, יעקב קנר, שוחח איתם קודם האימון, הם נעתרו לבקשתו להמשיך להתאמן, כאשר הם מודרכים על-ידי שני מאמנים.

אבל ביום השישי אחר-הצהריים, התלה טו הרוחות. היה זה כאשר המאמן רחביה

מאמן רוזנבוים כמה אבות הצלחה?

רוזנבוים, מצא את שמילוביץ יושב על ספסל, בביגדי-אימון, דרוך להעביר את האימון הטקטי שזומן לשחקנים. רוני ביום כינס את השחקנים, וכשדמעות זלי-גות על לחיי אמו: "זה גם שירשב על הספסל יינסה להתערב באימון, זה יהיה הסוף". היועץ, אדמונד שמילוביץ, נטש את האימון ועלה להדרייה-הקבוצה.

אין כסף — אין ניצחונות. בשבת האחרונה, במחזור השישי בליגה הלאומית, אירע נסח-הנוכה להפועל תל-אביב. הקבוצה זכתה בניצחון ראשון העונה, גברה על הפועל פתח-תיקוה בתוצאה 0:2. המאמן רחביה רוזנבוים נישא על פניים, וזכה לנישיוקת מצד שחקני ואוהדי הקבוצה. הניצחון נפח בשחקנים אימץ לצאת ל- מיתקפת-נגד.

אלה שיושבים בבית-ברנר ומנהלים את מחלקת-הכדורגל, אין להם מושג ב- כדורגל" — רטן אחד משחקני הקבוצה, שביקש להישאר בעילום-שם. "מה פתאים שאורי אלפרט יתחב את אפו בדברים שהוא לא מתמצא בהם?" שאל בתמיחה שחקן אחר.

אך למרד, שפרץ בגלוי, יש צדדים נוס- פים. יהושע שייגנבוים, קספן הקבוצה ו דויד פרימו, בלם הקבוצה, תומכים בסילוק המנהל הנוכחי של הקבוצה — יצחק איסקוב. דינודורבי שפרץ בין אחד מכר

כבי הקבוצה למנהל, הסתיים בהשלכת בקבוק-משקה לבערו של המנהל. פרימו ופייגנבוים, דוברי השחקנים, מבקשים למ- נות את ניסן גיסונוב כמנהל-קבוצה.

ניסן גיסונוב, בעל באזאר באחד הרחוי בות המרכזיים בתל-אביב, גראה בעיני השחקנים כמנהל האידיאלי לקבוצה. ביום הראשון השבוע נפגשו שלושה — ניסן סונוב, פרימו ופייגנבוים — עם מאמן הי קבוצה, רחביה רוזנבוים. הם הביעו תמיכה מלאה במאמנם.

באותו ערב, בישיבת הנהלת הקבוצה, כבר דיבר רחביה רוזנבוים גבוהים: "אני זקוק ליועצים. אני די מעורה בעבודת האימון, אם ברצונכם בשמילוביץ, קראו לי לדגל. למרות הגיבוי של השחקנים, אני מוכן לעזוב את הקבוצה". הוא הגיש להכרייה-הנהלה אולטימטום: "או אני לבדי — או שמילוביץ לבדו."

שמילוביץ, מצידו, הודיע כי בדעתו לוותר על משרת הייעוץ: "לא רצתי למישרה. אני לא יועץ-בובה. אני גם לא רוצה ששמי הטוב יהיה נושא לויכוחים". גם אם תיכנע הנהלת הפועל תל-אביב לאולטימטום שהגיש של מאמנה, לא ייגמר בכך הסיפור. מילב דרישתם של השחקנים לסלק את מנהל-הקבוצה, הם מבקשים כעת תשלומים מגדלים, פרמיות עבור ניצחונות והעלאה בדמי-האימונים. אבל בבית-ברנר מתלוננים על מצבה הכספי הרעוע של הקבוצה. משנשאל אורי אלפרט, מזכיר מועצת פועלי תל-אביב — יפו, מדוע אין מקימים בהפועל תל-אביב מחלקה מיקצועית על טהרת אנשי-המיק צוע, השיב: "שעור אנשים יקבלו משכר רות? מאיפה? ואם להפועל תל-אביב אין כבר כסף, אז לאיוו קבוצה יהיה זו?"

בעינה חופשית שבוע

"הוצאתי את השחקן המהגרש, ציין בדו"ח השיפוט שופט-הכדורגל משה אלי- מלך, מפני שהשחקן עודה סעידי קילל אותי ואמר לי, כשתגמור את המישחק, אתה לא תצא מפה חי!"

ספק אם השופט אלימלך, ששפט ב- מישחק בין הפועל קריית-חיים להפועל בני- כביר, התייחס ברצינות לאימויו של הי שחקן עודה סעידי, אבל, כך הסתבר אחר כך, לאימוים היה כיסוי בתום המישחק. את הפרעות שפרעו בשופט, שני שחקני הקבוצה מליגה ג' ואהדיהם, גינה איש המשרוקית עצמו להעלות על הכתב, בדו"ח שיפורט: "במהלך המישחק, הזהרתי את עודה עאמר מקבוצת כביר, וכחוצאה מכך הוא קילל אותי ואמר: 'אויין את האמא שלך'. באותו רגע הוריתי לו לעזוב את המיגרש. כתגובה לכך הוא הכניס לי בעיטה באשכי, ואגרוף בפרצוף, ואו מיספר אהדים של כביר פרצו והרביצו לי.

"אחד האוהדים רץ אלי בריצה היסטורית, ופקץ בשתי רגליו על חוי, בתופעה כזו ניתלתי רק בסריטי-קאראטה. אפילו רגע, היתה התוצאה 1:4 לטובת קריית-חיים. כתוצאה מהפגיעות הללו היגשתי תלונה למיטרה נגד השחקנים, וקיבלתי תעודה רפואית אשר מצווה עלי לנחוב בבית משך שלושה ימים."

הרחקת לחמש עולי הכדורגלנים הנאשמים עודה עאמר ועודה סעידי, מה שכונה הערבית כביר בחיפה, הופיעו בסוף השבוע האחרון, בבית-הדין המישמע-תי של ההתאחדות לכדורגל.

"אני מזהה אותו" הצביע השופט אלי- מלך על עודה עאמר, "הוא נתן לי מכה באשכים", "מה פתאום זו" התגונן עאמר, "אני זוכר שרק תפסתי אותו בביצים". הנאשם השני, עודה סעידי, סען כנגד ההאשמות שהוטחו כלפיו: "מישהו מהקהל קילל את השופט, והשופט חשב שאני מקלל אותו."

אבל עסקן הפועל כביר, שהוזמן להעיד, צהיר: "זה נכון שעודה סעידי פגע בשופט". עודה סעידי הרכין ראשו כמי שחרב עליו עולמו.

בהחלטתו קבע עורך-הדין חיים אלחדיף, שופט בית-הדין המישמעתי של ההתאחדות לכדורגל: "השחקן עודה עאמר, פגע במכוון ובברוטאליות, בשופט המישחק על פגיעה זו, שהחלה בהעלבת שופט ו- עברה לפגיעה למורה, אני מחליט להרחיק את הנאשם למשך חמש שנים, בהיותי משוכנע שהתנהגות שחקן זה נוסלת ממנו את הזכות לשאת בתואר ספורטאי.

"לגבי עודה סעידי, המיקרה שלו אינו מגיע לדרגת המיקרה הקודם, והוא יורחק על כך למשך שנתיים."